

Proclamarea independenței

George Coșbuc

Mare pentru noi e ziua, când tu, Mircea, la Rovine
Ai strivit păgânătatea ce s-a prins de piept cu tine,
Peste Dunăre azvârlind-o, iar pe morții ei în iad!
Mari au fost și-acele zile, când tu, vecinice Ștefane,
Ai înfrânt în multe locuri groaznicele-oștiri dușmane
Și-ai văzut pierind turcimea ca și frunzele ce cad.

Ah, dar voi vedea cum vine vântu-n unde, vine-ntruna
Tot mai tare, iar în urmă cum se va stârni furtuna,
Și porni se va potopul cel a toate înecător!
Cine să ne fie scutul într-o vreme-așa de amară,
Cui să cerem ajutorul pentru neam și pentru țară,
Și al cui vei fi prin veacuri, românescule popor?

Și-a venit în urma noastră și furtună-ntărită
Și potopul larg! Iar mila Celui vecinic câteodată
Chiar de ne-nălța pe-o clipă câte-un domn viteaz pe tron,
Noi eram ca rândunica în brumar, o prad-a morții!
În zadar gemu prin aer, ca să schimbe pasul sorții,
Spada lui Mihai Viteazul și-a cumplitului Ion.

Dar virtuțile străbune nu s-au stins în voi cu totul
Oceanul ne cuprinse, însă l-am trecut cu-notul,
Cerul ne căzuse-n creștet, însă n-am murit sub el!
Ni s-a luminat văzduhul tot mai mult, și-n urmă soare
Răsări din albe neguri, și-ntr-o zi răzbunătoare
Prin ruine găsirăm mândră o coroană de oțel.

A cântat la Plevna tunul cântul sfânt al învierii
Precum clopotele cântă la-nceputul primăverii
Pe Christos mântuitorul ce se-nalță din mormânt!
Iată ziua cea mai sfântă, cea mai mare dintre zile!
Multă vreme-ai stat deoparte, duh străbun, ca și Ahile.
Dar când ai sărit în luptă, fost-ai fulger pe pământ!